

Тече рілля, де никли стерні,
Світліє вглиб небесна синь.
Дорозкошовує у серпні
Над степом Таврії жарінь.

Хоча думки уже — про осінь,
Та, незважаючи на те,
Ще можна бачити і досі,
Як де-де соняшник цвіте.

Безвітря спечне, як і в літі,
Та вітер стрічний не пашить.
Уже в садах на верховітті
Багрянець трепетний лежить.

Нехай мине тебе омана,
Удаль тверезо прозирає.
Зібралась рада ластів'яна
Перед відльотом в теплий крап.

Не мчи на повному алюрі,
Життя — не гони і не гра.
Що радість — посестра зажурі,
Збагнуть прийшла тобі пора.

Міріє, марить видноколом
Вітрами виметена путь.
У передосінь понад полем
Серпневі марева пливуть.

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.